

Djedova trgovina cipelama

Ray Goldrup

Temeljeno na istinitoj priči

»Nije uvijek lako reći žao mi je« (Children's Songbook, 98).

Miguel je otvorio vrata trgovine cipelama svojeg djeda. Namirisao je kožu s kojom je djed radio. Bio je to jedan od njegovih najdražih mirisa.

»Zdravo djede!«

Djed je klečao i ocrtao nogu mušterije na komadu papira. Nije podigao pogled. Djedov sluh nije bio dobar.

Miguel je sjeo na tezgju. Pogledao je naslage izrezane kože. Zamislio je što će djed napraviti sa svakim od njih, koristeći svoj čekić i kliješta.

Alati su podsjetili Miguela na još nešto što je volio. Djed mu je uvijek davao komad slatkiša kad bi mu god Miguel pomogao počistiti.

Ali Miguel je sada bio gladan! Znao je da ne smije uzimati slatkiš bez pitanja, ali izgledalo je da će djed biti zaposlen neko vrijeme. »Možda ne moram čekati«, pomislio je Miguel.

Miguel je posegnuo ispod pulta za staklenkom sa slatkišima. Bila je puna njegovih najdražih slatkiša – slatkih i pikantnih s chili prahom! Kad ju je otvorio, Miguel se osjetio malo nelagodno. Ali slatkiš je izgledao tako ukusno. Požurio je i stavio ga u usta.

Uskoro je mušterija otišla. Djed je uzeo komad kože i uronio ga u nešto vode. To je pomoglo da koža ostane mekana i laka za obrađivati.

Miguel je progutao ostatak slatkiša koliko je brzo mogao. Zatim je prišao djedu.

»Zdravo!« Djed je rekao s osmjehom. »Drago mi je da si me došao vidjeti.«

Miguel je zagrlio djeda. Nadao se da djed ne vidi da je pojeo komad slatkiša. Miguel je odbacio zabrinutost.

»Izgleda da imaš posla danas«, rekao je Miguel, pokazujući naslage kože. »Trebash li pomoć?«

»Naravno! Možeš li mi dodati taj konac?«

Miguel je dohvatio dugi komad konca. Povukao ga je između svojih ruku. Bio je čvršći nego što izgleda.

»Opa, to je jako.«

Djed se nasmijao. »Mora biti, kako bi izdržao habanja života.« Djed je povukao konac kroz kožu. Tada mu se pojavio onaj pogled na licu koji mama ponekad naziva pogled »mudrog djeda«.

»Znaš, trebamo biti više poput ove cipele«, rekao je djed klimajući glavom.

Miguel je žmirnuo nad kožom. »Hm. Trebamo?«

»Da, zaista. Trebamo ostati snažni. Tako Sotonina iskušenja neće učiniti da padnemo.«

Crveni slatkiš sijevnuo je kroz Miguelov um. Znao je da treba reći djedu o tome.

Djed je uzeo staru cipelu s police. »Vidiš ovu veliku rupu?«

Miguel je vjerojatno mogao provući svoju ruku kroz rupu. »Da.«

»Ovo je jednom bila mala rupa koja se mogla lako popraviti. Ali oni su čekali i sad će je biti puno teže popraviti. Loše navike i loši izbori su poput te rupe. Najbolje ih je brzo popraviti.«

»Znaš, trebamo biti više poput ove cipele«, rekao je djed.

Djed je ponovno klimnuo i pogled mudrog djeda pretvorio se natrag u osmjeh. Nastavili su razgovarati dok je djed radio. Miguel je cijelo vrijeme razmišljao o crvenom slatkišu.

Kad je djed završio, Miguel mu je pomogao počistiti. Tad je djed posegnuo za svojom staklenkom slatkiša.

Naposlijetku Miguel nije to više mogao podnijeti. »Uzeo sam jedan tvoj slatkiš!« izbrbljao je.

Djed je spustio staklenku. »Što je bilo?«

Miguel mu je rekao da je uzeo slatkiš bez pitanja. »Tako mi je žao, djede! Neću nikad više to učiniti, obećavam!«

Djed je čvrsto zagrlio Miguela. Miguel se osjećao puno bolje.

»Hvala ti na iskrenosti. To mi je važnije od baš svega drugoga.«

Hodajući kući, Miguel se osjećao baš kao jedan djedov novi par cipela. Snažan koliko može biti i spreman za život! ■

Autor živi u Uti, SAD.

DOBAR OSJEĆAJ

Jednog smo dana ja i moja mama otišle platiti mamin račun za vodu i čovjeku ispred nas je ispalo jako puno novca, a on to nije shvatio. Požurila sam i vratila mu ga. Rekao je, »Hvala ti puno« i rekao je kako ne misli da bi ijedno drugo dijete to učinilo. Imala sam tako dobar osjećaj nakon toga. Uvijek ću se sjećati tog dobrog osjećaja.

Brianna C., 9 godina, Idaho, SAD